

[Udenrigsministeren]

de konsultative parter, og alle de andre, der som vi altså ikke har faret rundt med hundeslæder eller har overvintret dernede, hedder observatører, og vi har selvfølgelig ret til at blive hørt, men vi har ingen formel beslutningskompetence.

Hvis vi pludselig vil have beslutningskompetence, skal vi prøve at få status som konsultativ part, men det forudsætter altså, at vi indleder en stor videnskabelig indsats i Antarktis. Det er det, nogle lande har gjort, som altså i fru Aukens begrundelse for spørgsmålet hævdes at have overhalet Danmark. Men jeg går ud fra, at det ikke er det, fru Auken har i tankerne. Jeg går ud fra, at det ikke er tanken, at vi nu skal til at indlede en vældig videnskabelig indsats på Sydpolen. Det er mit indtryk, at den forskning, vi har i arktiske områder, har rigeligt at gøre i Grønland og de nordlige områder, og efter hvad der foreligger for Udenrigsministeriet, råder danske forskningsinstitutioner ikke over tilstrækkelige ressourcer til, at dansk forskning kan påtage sig opgaver i Antarktis.

Margrete Auken (SF):

Mens ministeren talte, fik jeg egentlig lyst til at invitere ham på et lille kursus i spørgsmålet om Sydpolen og Antarktis' rolle i dette spil. Jeg kan fortælle ministeren, at Brundtland-kommissionens rapport, som vi skal diskutere i morgen, placerer Antarktis på niveau med rummet og havet som menneskehedens fælles arv; det har altså samme vitale interesse. Jeg kan også fortælle udenrigsministeren, at hans ministerium tidligere faktisk har været mere interesseret, end det er i øjeblikket. Der har været afsat endda særdeles kvalificerede medarbejdere til at arbejde med sagen, og Danmark har tidligere spillet en rolle.

Nu er vi nede på et absolut minimum, hvor den danske indsats består i, at man bruger de forhåndenværende om ikke just søm så ambassadefunktionærens princip, og så stiller de sig op og læser, hvad de har fået med af direktiver. Det kan nogle gange være på niveau med det, ministeren læste lige før, og det er jo ikke den store orientering. Men så er der de NGO'er, vi har med, og som da heldigvis en gang imellem er af høj kvalitet, så vi ikke er helt til grin.

Men det drejer sig ikke bare om Danmarks renommé i denne sag. Et lille land på 4, snart 5 millioner har faktisk også en aktiv rolle at spille. Hvad angår de andre nordiske lande, som selvfølgelig er lidt større end os, men ikke så frygtelig meget, er Norge et direkte eller et kravland, men Sverige gør en hel del aktive ting, og Finland gør det også. Man kunne godt forestille sig, at vi ved at være mere sammen med dem kunne få en anden slags kontraheret status, hvor vi lavede fælles projekter. Det er altså ikke et spørgsmål om at køre på hundeslæde dernede.

Endelig kunne man forestille sig, at vi var det, der hedder et »aktivt observatørland«, men det forudsætter altså, at man er inde i tingene, og at der afsættes ressourcer til det.

Jeg havde egentlig håbet, at jeg skulle stå og svare på en stor tale af ministeren om, hvor gode vores miljøsynspunkter er, og at det ville man naturligvis fremme, og så ville jeg have sagt, at det var jeg glad for at høre, hvorefter jeg ville have sagt noget om, hvad man skulle gøre aktivt for at fremme dem, men jeg må indrømme, at jeg nu har en fornemmelse af, at vi er sat mindst 10 points tilbage efter det svar, jeg har fået, så nu skal der altså mobiliseres meget mere forfra, end jeg var klar over, for det lød, som om Danmark skulle helt på vågeblusstadiet.

Nu har jeg givet ministeren denne orientering og håber, at jeg får et svar, der ikke kun handler om at sige noget rapt til mig, men også noget om Antarktis.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Udenrigsministeriet skal jo som enhver anden veldrevet virksomhed sørge for at anvende sine ikke ubegrænsede ressourcer på en fornuftig måde. Vi er nødt til at prioritere de opgaver, vi kan påtage os, og da jeg nu forstod på fru Aukens indlæg her, at tanken altså ikke er, at Danmark skal til at begynde at øve en så vældig indsats i Antarktis, at vi kan få status som konsultativ part, er vi nødt til at prioritere indsatsen, og der er grænser for, hvor stor en indsats vi kan gøre. Vi deltager på observatørbasis, og det gør vi fuldstændig på samme måde, som andre observatørlande gør det, og det er et arbejde, der gøres af vore udsendte repræsentationer.